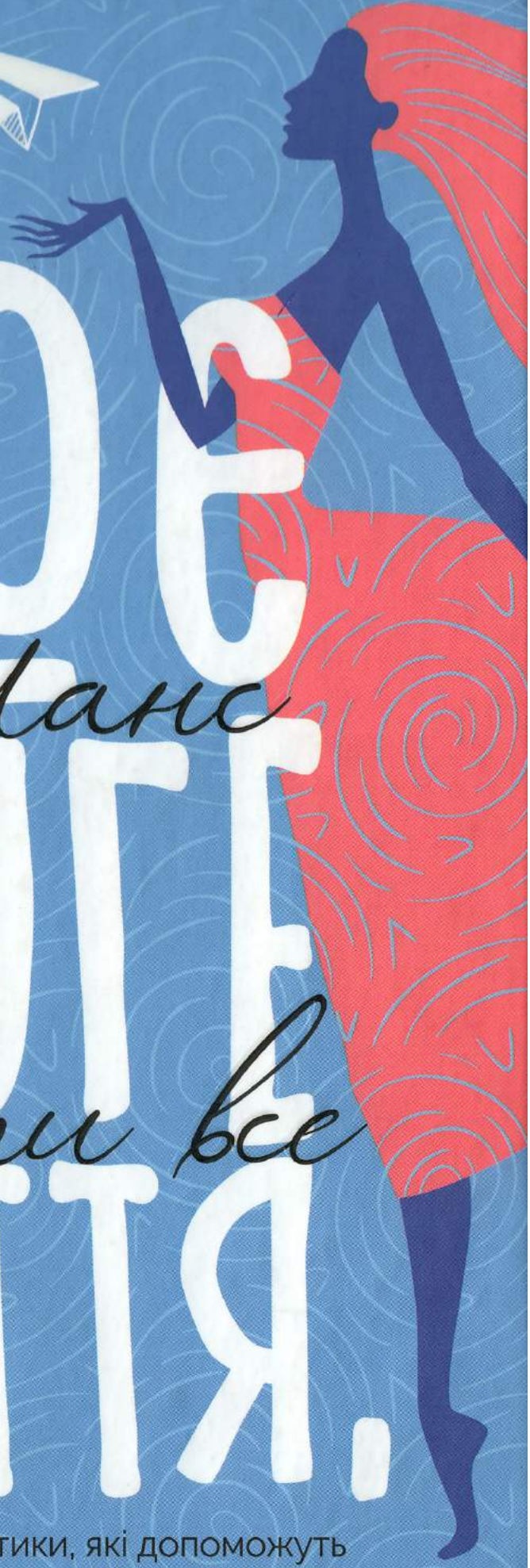

821.133.1-3 Н
Ж81

Рафаелла
Жордано

ТВОЄ
або Манс
ДРУГЕ
змінити все
ЖИТТЯ.

 Vivat
видавництво

Практики, які допоможуть
змінити життя на краще

УДК 821.133.1
Ж81

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Giordano R. Ta deuxième vie commence quand tu comprends
que tu n'en as qu'une... : roman / Raphaëlle Giordano. —
Paris : Groupe Eyrolles, 2015. — 224 p.

Переклад з французької *Анастасії Шведик*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошеї*

Жордано Р.

Ж81 Твоє друге життя, або Шанс змінити все : роман /
Рафаелла Жордано ; пер. з фр. А. Шведик. — Х. : Віват,
2019. — 208 с. — (Серія «Художня література», ISBN
978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-866-0 (укр.)

ISBN 978-2-212-56116-6 (фр.)

Спад мотивації, хронічна втома, втрата орієнтирів і сенсу життя, неспроможність відчувати щастя попри надлишок матеріальних благ, розчарування... Камілі тридцять вісім років, і вона має, мабуть, усе, чого можна прагнути: чоловіка, дітей, хорошу роботу. То чому ж вона нещаслива? Усе, чого вона хоче, — віднайти радість життя. І коли Клод, який називає себе спеціалістом із рутинології, пропонує їй оригінальне розв'язання проблеми, вона одразу погоджується. Через дивовижний, творчий та значущий досвід вона крок за кроком змінюватиме своє життя і вирушить хоч на край світу шукати щастя...

УДК 821.133.1

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-942-866-0 (укр.)

ISBN 978-2-212-56116-6 (фр.)

© Groupe Eyrolles, Paris, France, 2015

© ТОВ «Видавництво «Віват»», ви-
дання українською мовою, 2019

Величезна подяка Стефані Рікордель та Елоді Дюссо, видавцям з *Eyrolles*, за те, що повірили в мій проєкт та дозволили йому побачити світ.

Дуже дякую також Стефані, моїй сестрі-близнючці, та матері, яка підтримала й чимало мені допомогла; їхня доброзичлива та конструктивна думка гріла впродовж усього процесу написання цього твору.

Удячна Режісу, моєму творчому коханому, котрий підказав саму назву книжки.

Урешті, спасибі любому синові Вадиму за те, що він такий, який є, і за все щастя, котре мені дарує.

На ганку ввімкнулося світло, двері відчинилися. Під величезною парасолькою до мене простував стрункий чоловік. Щойно він підійшов ближче, я змогла роздивитися видовжене обличчя з доволі крупними правильними рисами. Він належав до тієї категорії чоловіків, яким пасують зморшки. Французький Шон Коннері¹. Я помітила також дві складки, ніби коми довкола рота, що, зважаючи на синтаксис його зовнішності, одразу приваблювало. Усім своїм виглядом господар наче запрошував до діалогу. Скидалося, що він досяг шістдесяти так, мовби дострибав до клітинки «Небо» у грі в класики: спокійно й на обох ногах. Його сірі очі м'яко та грайливо блищали й нагадували дві сталеві петанкові кульки, старанно відполіровані хлопчаком. Гарне волосся взялося сивиною й було на диво густе для його віку: я помітила лише одну залисину на чолі, схожу на

¹ Сер Томас (1930) — шотландський кіноактор і продюсер; зіграв Джеймса Бонда.

тоненьку дужку. Коротка борода, підстрижена так само добре, як і бачений сад, наче відкривала лапки довершеного стилю господаря — доглянутість у всьому.

Чоловік запросив мене увійти. Поставимо три крапки, поки я мовчки роззиратимуся.

— Проходьте! Ви зовсім змокли!

— Ддд... Дякую! Це дуже мило з вашого боку... Ще раз даруйте за клопіт...

— Не вибачайтеся. Нічого страшного. Прошу, сідайте, доки я знайду вам рушник.

Цієї миті до нас підійшла елегантна жінка, мабуть, дружина. Побачивши незнайомку в себе вдома, вона було напружилася, але вмить повернула привітний вираз своєму красивому обличчю.

— Усе гаразд, любий?

— Так-так, порядок. Ця дама після аварії не змогла подзвонити з нашого лісу. Їй треба лише зателефонувати й трохи оговтатися.

— О, добре, звісно...

Помітивши, що я тремчу, жінка люб'язно запропонувала чаю. Звісно, я погодилася.

Коли господиня шезла на кухню, чоловік спустився сходами з рушником у руках.

— Дякую, месє, це дуже мило.

— Клод. Мене звати Клод.

— О... А я Камілла.

— Тримайте, Камілло. Телефон ось там, якщо вам потрібно.

— Чудово. Я ненадовго.

— Не кваптеся.

Я підійшла до телефона на красивих витончених меблях. Ці люди, безсумнівно, мали смак та фінансові можливості... Яке щастя натрапити саме на них (а не на печеру якогось людожера — пожирача-«відчайдушних-домогосподарок»-у-біді)!

Піднявши слухавку, я набрала номер страховика. Точно пояснити, де мое авто, не зуміла, тому попросила евакуатор приїхати спершу сюди, до будинку, якщо господарі, звичайно, не проти. Допомога мала прийти за годину. Я глибоко вдихнула: усе налагоджується.

Потім зателефонувала додому. У цей час Клод заходився поратись із вогнем у каміні в кінці кімнати. Після восьми безкінечних гудків мій чоловік нарешті зняв слухавку. Я зрозуміла, що він, очевидно, задрімав за якоюсь телепрограмою. І не здавався ані здивованим, ані стурбованим. Він зник до таких пізніх повернень. Слухаючи про мою нещасну пригоду, то роздратовано зойкав, то невдоволено клацав язиком. А тоді почав ставити запитання. Коли приїде евакуатор? У скільки це обійдеться? Мої нерви не витримували, і від такої практичності хотілося кричати в слухавку! Прояви ж хоч краплю співчуття! Я поклала телефон, розлючено сказавши, що виплутаюся сама й нехай лягає без мене.

Руки тремтіли, а в очах стояли сльози. Я здригнулася, коли хтось поклав мені руку на плече: нечутно підійшов Клод.

— Усе гаразд? Нормально почувається? — спитав він співчутливо.

Як я хотіла б почути це від чоловіка!

Він нахилився до мене й повторив:

— Як ви, усе добре?

Ці прості слова все перевернули в мені: губи затремтіли, і я не змогла стримати ридань... Туш текла обличчям, а мені було несила більше терпіти приниження останніх годин, тижнів, останніх місяців, ба навіть...